

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.152 van 14 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 april 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, afkomstig uit Armenië, dient op 9 november 2000 in België een asielaanvraag in.

Op 20 maart 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing tekent verzoekster een schorsings- en annulatieberoep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 154.742 van 10 februari 2006 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 30 augustus 2004 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt op 18 september 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

Op 15 november 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet in.

Op 19 februari 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 16 april 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:
Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd, noch een geldige motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kon komen van zulk document. De argumentatie dat de gezondheidstoestand van de betrokkene niet toelaat om een geldig identiteitsdocument te bekomen (gezien de context suggereert dit een aanvragen van identiteitsstukken in het herkomstland) doet niet ter zake, gezien zulk document eveneens op de Armeense Ambassade te België aan te vragen is.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991), van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster poneert dat artikel 3 Wet van 29 juli 1991 vermeldt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat, hoewel haar verzoek werd afgewezen omdat geen identiteitsdocument werd voorgelegd, zij evenwel een bijlage 26 bis had bijgebracht waaruit haar identiteit blijkt. Het is volgens verzoekster dan ook evident dat wanneer verwerende partij voorhoudt dat dit niet voldoende is, verzoekster diende uitgenodigd te worden een afdoend identiteitsdocument voor te leggen. Zeker nu in haar aanvraag uitdrukkelijk voorbehoud werd gemaakt om aanvullende stukken bij te brengen. Het getuigt volgens verzoekster niet van behoorlijk bestuur om louter op formele gronden een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet af te wijzen. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat ook verwerende partij moet meewerken aan het oplossen van een probleem en er zich niet toe mag beperken om een verzoek om louter formele redenen af te wijzen.

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om de vereiste documenten uit eigen beweging voor te leggen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster laat bovendien na te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. In de repliekmemoorie houdt verzoekster voor dat zij beschikt over een identiteitsdocument maar dat in artikel 9 ter Vreemdelingenwet niet vermeld staat dat dit dient toegevoegd te worden aan het verzoek om machtiging tot verblijf. Verzoekster volhardt vervolgens in de door haar ingeroepen schending van het beginsel van behoorlijk bestuur vermits ze van oordeel is dat iedereen het recht heeft dat zijn argumenten in aanmerking worden genomen bij een beslissing, hetgeen in casu niet is gebeurd.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 ter Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 ter §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies

verschafft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Aangezien, zoals hoger gesteld, de bewijslast op de aanvrager rust, komt het aan verzoekster toe om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt in haar aanvraag van 19 februari 2008 om machtiging tot verblijf aan dat ze beschikt over een oude bijlage 26 bis. Verzoekster meent dat deze samen met een kopie van haar geboorteakte voldoende moet zijn om haar identiteit te bewijzen. Enkel de bijlage 26 bis werd door verzoekster bij de aanvraag gevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat er door verzoekster bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd, en evenmin een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Gelet op het bepaalde in artikel 7 § 1 koninklijk besluit van 17 mei 2007 en gelet op het feit dat een bijlage 26 bis enkel persoonsgebonden gegevens bevat die door verzoekster in het kader van haar asielaanvraag werden aangebracht en gelet op de stukken van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat de bij de aanvraag gevoegde bijlage 26 bis geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij beslissing van 1 juli 2003 de asielaanvraag van verzoekster definitief verwierp en de Raad van State bij arrest van 10 februari 2006 de door verzoekster ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen, diende verzoekster overeenkomstig artikel 9 ter § 1, derde lid Vreemdelingenwet op geldige wijze aan te tonen dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

In haar aanvraag van 19 februari 2008 stelde verzoekster vervolgens dat het voor haar op dat ogenblik onmogelijk was om een identiteitsdocument te bekomen omdat haar gezondheidstoestand dit niet toeliet en omdat zij reeds lang weg was uit haar land van herkomst maar zich nooit heeft laten inschrijven bij een ambassade.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de verwijzing naar de gezondheidstoestand van verzoekster geen geldig argument is om haar vrij te stellen van het bijbrengen van een identiteitsdocument, omdat zulk document eveneens op de Armeense Ambassade in België kan worden aangevraagd.

Verzoekster maakt het in haar verzoekschrift of in haar repliekmemorie niet aannemelijk dat verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de aanvraag om deze reden onontvankelijk heeft verklaard. Ze stelt enkel dat *“wanneer verweerder voorhoudt dat er een onvoldoende document is voorgelegd, verzoekster uiteraard diende uitgenodigd te worden wel een dergelijk document voor te leggen zeker nu in het verzoek uitdrukkelijk voorbehoud werd gevraagd om dergelijke stukken vooralsnog naar voor te brengen”*. In haar repliekmemorie houdt verzoekster daarenboven voor dat artikel 9 ter Vreemdelingenwet enkel vermeldt dat ze dient te beschikken over identiteitsdocumenten en niet dat deze moeten worden toegevoegd aan het verzoek om machtiging tot verblijf.

De Raad wijst opnieuw op artikel 7 § 1 koninklijk besluit van 17 mei 2007. Zoals reeds hoger gesteld, blijkt uit de samenlezing van dit artikel met artikel 9 ter § 1 Vreemdelingenwet, dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel het feit dat zij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvraagster. Verzoekster diende dus zelf bij haar aanvraag het identiteitsdocument of een motivering die haar vrijstelt om dergelijk document bij te brengen, toe te voegen. In tegenstelling tot wat verzoekster poneert in haar repliekmemorie is het dus niet voldoende louter te beschikken over een dergelijk document.

Verzoekster meent in haar verzoekschrift en haar repliekmemorie dat het optreden van verwerende partij, door haar verzoek om machtiging tot verblijf op louter formele gronden af te wijzen, niet getuigt van behoorlijk bestuur. Verwerende partij had volgens verzoekster conform dit beginsel moeten meewerken aan het oplossen van het probleem. De Raad merkt op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de aanvraag om machtiging van verblijf, de vreemdeling uit te nodigen de in de wet of koninklijk besluit voorziene documenten of motivering alsnog bij te brengen. De bewijslast berust bij de

aanvraagster, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter § 1, derde lid Vreemdelingenwet, hetgeen het determinerende motief van de bestreden beslissing is, dat aldus de beslissing op afdoende wijze schraagt.

Verwerende partij is derhalve uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij op een correcte wijze heeft beoordeeld en op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is kunnen komen.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.